

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Lucií Gavendovou, ve věci

žalobce: **A. M.**
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
zastoupen Mgr. Faridem Alizey, advokátem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2025, č. j. OAM-790/BA-BA07-LE31-2025, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 22. 10. 2025, č. j. OAM-790/BA-BA07-LE31-2025, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Faridu Alizey, advokátovi, sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve výši **6 135 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné její formě předpokládané zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Podstatná skutková zjištění vyplývají z obsahu správního spisu

2. Žalobce podal dne 15. 7. 2025 žádost o mezinárodní ochranu.
3. Učinil tak v úzké časové návaznosti na rozhodnutí o svém správním vyhoštění a zajištění za účelem jeho realizace (obě rozhodnutí jsou datována dnem 8. 7. 2025). Ve správních řízeních příslušné orgány zjistily, že žalobce byl na území České republiky přicestoval ilegálně z Alžírsko přes Turecko, Bulharsko, Srbsko, Maďarsko a Rakousko, kdy ve Vídni nastoupil nepozorovaně bez platné jízdenky do linkového autobusu společnosti Flixbus, jedoucího do Německa, na česko-německých hranicích byl však německou policií zadržen a na území Německa mu byl odepřen vstup, neboť nedisponoval platnými doklady pro vstup do Spolkové republiky Německo (dále jen SRN). Žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem či povolením k pobytu. Jeho cílovou zemí byla Francie, kde měl v úmyslu požádat o azyl a pracovat tam. Česká republika, kde nemá žádných osobních, sociálních či kulturních vazeb, představovala toliko jeho tranzitní zemi.
4. Při poskytnutí informací k žádosti o mezinárodní ochranu dne 23. 7. 2025 žalobce sdělil, že je arabské národnosti, islámského (sunnismus) náboženského vyznání, svobodný, bezdětný, zdravý. Není a nikdy nebyl nijak politicky aktivní. Z Alžírsko vycestoval v polovině května 2025 letecky do Turecka, kde zůstal asi 5 týdnů, poté cestoval nákladním automobilem a autobusem do Německa, kde jej kontrolovala policie, která mu do SRN odepřela dne 7. 7. 2025 vstup a předala jej policii do České republiky. Ze země původu utekl ze strachu z otčima, který jej bil a bezdůvodně napadal, proto se s ním žalobce popral a otčím mu vyhrožoval, že jej chce zabít. Otec žalobce zemřel a jeho matka si vzala otčima, který bije i matku. Strach z otčima je důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
5. Pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu vedl žalovaný s žalobcem dne 14. 8. 2025. Žalobce upřesnil, že neměl žádné problémy s vycestováním z vlasti, Alžírsko opustil na základě cestovního dokladu s tureckým vízem, pak následně v Turecku ztratil. Se státními orgány, úřady, soudy, policií apod. ve vlasti žádné problémy neměl, důvodem opuštění Alžírsko byla skutečnost, že nevlastní otec se snažil žalobce zabít, žalobce neměl kam jít, proto se rozhodl vycestovat. Žalobcovy problémy s otčím vznikly z důvodu, že žalobce nesouhlasil s přepsáním domu svého otce na otčima, byl proti tomu, aby si jeho matka otčima vzala. Mezi ním a otčím došlo několikrát k fyzickému napadení, žalobce prohlásil, že zapálí dům, následně jej otčím z domu vyhodil. Žalobce pak nějakou dobu zůstal na ulici, kde mu nějakí lidé poradili, aby odjel do Turecka a následně našel nějakou další cestu. Otčím žalobce napadl asi třikrát, žalobce vyhledal lékařskou pomoc, ale lékařskou zprávu nemá, bylo to asi před 7 lety. Na policii či jiné bezpečnostní složky se žalobce v souvislosti s tímto problémem neobrátil, ani nevyhledal jinou pomoc z důvodu, že jeho matka byla proti tomu, aby to

nahlásil. Bití ze strany otčíma trvalo od roku 2016 do roku 2024, kdy žalobce odešel z domova. Otčím bil i matku. Dle žalobce by nepomohlo, pokud by se se svou matkou přestěhoval do jiné části Alžírsko, jednak je otčím nemocný člověk, který by se chtěl pomstít, jednak neměli s matkou finančně možnost začít v jiném městě znovu. Když žalobce odešel z domova v roce 2024, několikrát se s otčím setkal na ulici, otčím mu vyhrožoval. Vždy poté, co žalobce otčíma potkal, změnil žalobce místo, kde se nacházel. Od doby, co žalobce opustil Alžírsko, jej otčím nekontaktoval, s matkou žalobce také není v kontaktu. Žalobce uvedl, že mu bylo řečeno, aby požádal o mezinárodní ochranu v Německu, ale Němci jej poslali zpět do České republiky, proto požádal v České republice. V případě svého návratu do vlasti se nejvíce obává své rodiny, v Alžírsku ani nemá místo, kam by mohl jít. Na podporu svých tvrzení žalobce uvedl, že svědkem všeho je jeho bratr, který měl poslat email.

6. Žalovaný si pro účely vydání napadeného rozhodnutí zajistil Informaci OAMP ze dne 11. 2. 2025, týkající se bezpečnosti a politické situace v Alžírsku, vybraných otázek z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav k únoru 2025; a prostřednictvím OAMP získanou Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 12. 8. 2025 o dodržování lidských práv za rok 2024, překlad vybraných částí ze dne 29. 8. 2025.
7. Žalobce se s podklady rozhodnutí osobně seznámil dne 8. 9. 2025. Nad rámec svých tvrzení uvedených při pohovoru uvedl, že jeho otec byl v devadesátých letech členem teroristické skupiny, což byl hlavní důvod, proč jej otčím neměl rád. V pohovoru to žalobce nezmínil z důvodu, že na to zapomněl a uvedl, že jeho bratr měl poslat nějaké důkazy emailem. V rámci seznámení se s podklady žalobce nedoložil žádné další podklady pro rozhodnutí.
8. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, v němž neshledal naplnění žádaného z azylově relevantních důvodů.

III. Žaloba

9. Včasnou žalobou žalobce napadené rozhodnutí sporuje v jeho plném rozsahu.
10. Žalobce namítá, že ačkoliv se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovuje ke všem možným formám mezinárodní ochrany, jeho odůvodnění je velmi stručné až absentující, nevyplývají z něj skutkové okolnosti, na jejichž základě žalovaný ve věci rozhodl. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nepřesvědčivé a přepjatě formalistické.
11. V bodě rozhodnutí, ve kterém žalovaný hodnotí udělení azylu žalobci dle § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný pouze cituje znění zákona se závěrem, že hypotéza této normy není naplněna, aniž by blíže zdůvodnil (např. na základě jakých údajů sdělených žalobcem při pohovoru), proč tomu tak je. V bodě rozhodnutí, kde se žalovaný věnuje posouzení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný shledal, že žalobce byl v zemi původu vystaven pronásledování, bližší zdůvodnění skutkových okolností však opět chybí a není zřejmé, co žalovaného k tomuto závěru vedlo, nadto z tohoto svého závěru žalovaný nic dalšího nedovozuje a uvádí, že tzv. ústavní azyl žalobci nemůže udělit, protože není naplněno žádné z taxativně vymezených kritérií této formy ochrany. Dle žalobce tento závěr nedává smysl a je rozporný. Vyhodnotil-li žalovaný, že žalobce pronásledován byl, muselo k tomu dojít z nějakého důvodu, žalovaný však zcela nelogicky rozložil jedno celistvé kritérium na dvě, které posuzoval samostatně, navíc k újmě žalobce. Žalovaný navíc přehlíží skutečnost, že

byl-li žalobce v Alžírsku pronásledován, může být tomuto jednání znovu vystaven, pokud se bude muset vrátit, což dle žalobce naráží na absolutní princip *non-refoulement*.

12. V napadeném rozhodnutí zcela chybí posouzení bezpečnostní a politické situace v zemi žalobcova původu, kdy žalovaný pouze odkazuje na to, že vycházel z Informace OAMP a zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA, což žalobce považuje za zcela nedostatečné, když pouhý odkaz nemůže nahradit plnohodnotné zhodnocení poměrů v Alžírsku. Přitom takové posouzení vyžaduje konstantní judikatura Evropského soudu pro lidská práva.
13. Žalobce se dále ve své žalobě podrobněji zabývá zprávami o zemi původu, na které žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal, kdy žalobce tyto informační zdroje považuje za nedostatečné pro povšechné a úplné zjištění aktuální situace v zemi původu, což dále ve své žalobě blíže rozvádí a odkazuje na další volně dostupné zprávy o tom, co se nyní děje v Alžírsku.
14. Otec žalobce byl členem teroristické skupiny, politický důvod pronásledování tak může (vzhledem k rozšířenému výkladu kvalifikační směrnice, na který žalobce odkazuje) spočívat i v přičtení takových vazeb žalobci, kdy dle žalobce postačí, že mu takovou vazbu přičte stát kvůli rodinné vazbě na otce. Žalobce dále před svým odjezdem ze země zběhl z armády, kde bojoval proti pašerákům a teroristům, státní orgány si tak v důsledku tohoto jednání mohou myslet, že žalobce proti těmto lidem bojovat nechce, protože k nim má vazby, kdy v Alžírsku je již několik let široce kriminalizovaná jakákoliv i domnělá vazba na tato zločinná uskupení.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
16. V písemném vyjádření nesouhlasí s podanou žalobou a má za to, že se vytýkaných vad nedopustil. Vycházel z řádně zjištěného stavu věci, vzal v úvahu žalobcem tvrzené skutečnosti a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu.
17. Žalovaný odkazuje na obsáhlé zdůvodnění v napadeném rozhodnutí a uvádí, že ač údajně byl otec žalobce členem teroristické skupiny, politický důvod pronásledování se u něj nijak neprojevuje a stát mu žádnou politickou vazbu na otce nepřičítá.
18. Tvrzení žalobce, že před svým odjezdem ze země zběhl z armády, kde bojoval proti pašerákům a teroristům a státní orgány si tak mohou myslet, že žalobce proti těmto lidem bojovat nechce, je dle žalovaného zcela smyšlené a nepravdivé žalobní tvrzení, a to i přes žalobcem předloženou fotografii, která tento skutek nijak nedokládá, kromě toho, že je na ní nějaká osoba ve vojenské uniformě.
19. Žalovaný dále odkazuje na pohovor s žalobcem, ze kterého cituje část, ve které žalobce uvádí, že během svého pobytu ve vlasti neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, zemi původu opustil z důvodu strachu z nevlastního otce, který se jej pokusil zabít. Žalobce neměl kam jít, zůstal na ulici, proto se rozhodl odjet pryč. Strach z jeho rodiny je hlavním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

20. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) s přihlédnutím k § 76 s. ř. s.
21. Při posuzování věci měl soud na zřeteli také § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 procedurální směrnice¹ zakotvující povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 posledně uvedeného ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/5/EU“.
22. Žaloba je důvodná.
23. Krajský soud předně shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
24. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod; b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
25. Podle § 14a zákona o azylu, se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodní nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
26. Dle § 23 odst. 1 zákona o azylu provede ministerstvo za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pohovor se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. O provedeném pohovoru se sepisuje protokol. Protokol je zejména přepisem otázek ministerstva a odpovědí žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Na požádání účastníka řízení ministerstvo pořídí zvukový záznam pohovoru. Zvukový záznam pohovoru může ministerstvo poříditi i z moci úřední.
27. Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu pak vymezuje termín „pronásledování“ jako závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání nebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

ustanovení se ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 citovaného ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgány, strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.

28. Platí tedy, že původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát (...) není s to odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že: „*nespornou povinností žalovaného je získat maximum možných informací, které se vztahují ke konkrétní situaci žadatele o udělení azylu, a na základě shromážděných podkladů rozhodnout, zda účastníkovi řízení bude azyl udělen či nikoliv. Při posuzování individuálních případů je přitom třeba vycházet z toho, jaká je v zemi původu úroveň ochrany lidských práv a způsob výkonu státní moci a zda má reálně možnost takové vnitřní ochrany využít*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71). V této souvislosti lze dále odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, dle kterého: „*O pronásledování žadatele o azyl získává správní orgán základní informace především přímo od něj, a to jednak ze žádosti o azyl a jednak z pohovoru vedeným úředníkem ministerstva. To samozřejmě správní orgán nezavazuje povinnosti opatřit si podklady pro rozhodnutí i jiným způsobem, je-li to možné. Vede-li úředník pohovor v obecné rovině, aniž by požadoval od žadatele o azyl konkrétnější informace, jedná se podle názoru Nejvyššího správního soudu o porušení povinnosti ministerstva zjistit přesně a spolehlivě skutkový stav věci tak, jak to stanoví § 23 zákona o azylu. ... je povinností žalovaného vést pohovor tím směrem, aby jeho výsledek byl dostatečně konkrétní pro potřeby udělení azylu. Toto platí tím spíše, pokud žalovaný nemá k dispozici jiné podklady pro své rozhodnutí.*“
29. Krajský soud si je vědom, že závěr o tom, zda státní orgány jsou schopny či ochotny zajistit ochranu před pronásledováním či vážnou újmou předpokládá, že žalobce musí učinit relevantní kroky k využití prostředků ochrany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44 nebo ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 8/2003-44). Nejvyšší správní soud však zároveň připomněl, že „*pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel*“ (usnesení ze dne 19. 9. 2024, č. j. 7 Azs 66/2024-24).
30. V první řadě krajský soud podotýká, že žalovaný se jak v napadeném rozhodnutí, tak ve správním řízení otázkou, zda se žalobce mohl v domovském státě s žádostí o pomoc obrátit na příslušné orgány, vůbec nezabýval a to přesto, že v napadeném rozhodnutí dospěl

k závěru, že výpověď žalobce lze považovat za věrohodnou a že jednání, kterého se žalobce v případě návratu do vlasti obává, lze považovat za pronásledování.

31. V daném případě žalobce v rámci pohovoru prohlásil, že jeho matka byla proti tomu, aby fyzické napadení ze strany otčíma nahlásil na policii či jiné bezpečnostní složky. Pohovor pokračoval bez jakékoli další doplňující otázky vztahující se k osvětlení toho, zda v případě, že by se na tyto orgány obrátil, by mu mohla být poskytnuta příslušná ochrana, ačkoli prokázání této skutečnosti by mohlo být relevantní pro rozhodnutí o azylu či doplňkové ochraně. Namísto toho bylo dotazování v tomto ohledu zcela ukončeno a následovala otázka, jak dlouho docházelo k bití ze strany žalobcova otčíma, než se rozhodl žalobce odjet. Tento postup v řízení o azylu dle krajského soudu představuje vadu správního řízení při zjišťování skutkového stavu, z něhož správní orgán (žalovaný) v napadeném rozhodnutí vycházel, což mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí.
32. Z obsahu správního spisu, jakož i z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že podkladem pro rozhodnutí žalovaného byly toliko dvě informace o zemi původu žalobce. První Informace OAMP ze dne 11. 2. 2025 odpovídá v obecné rovině na otázky vztahující se k politické situaci panující v zemi původu žalobce, zmiňuje mezinárodní dokumenty, které Alžírsko ratifikovalo, vyjadřuje se k trestu smrti a mučení, možnostem vycestování a návratu do země, jakož i ke spolupráci s UNHCR, azylovým systémem a aktivním vojenským konfliktům. Uvedený dokument tak jistě nedává odpověď na otázku, kam se mohou občané Alžírsko obrátit, tvrdí-li, že jsou pronásledováni ze strany soukromých osob (v případě žalobce ze strany otčíma), resp. že jim hrozí vážná újma ze strany takovýchto osob. Nikterak nedefinuje státní orgány či instituce, které by mohly být občanům nápomocny, jejich strukturu a konkrétní právní nástroje, jimiž tyto orgány disponují, natož pak efektivitu takovým nástrojů. Druhá Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 12. 8. 2025 se zaměřuje na dodržování lidských práv v Alžírsku z hlediska mimosoudních zabíjení, nátlaku v oblasti regulace porodnosti, zmizení osob a únosů, dlouhodobého držení ve vazbě bez obvinění, mučení a krutého, nelidského zacházení a případů represálií v zahraničí ze strany vlády a státních orgánů. Ani tato informace konkrétně neuvádí, kam se mohou občané Alžírsko obrátit, tvrdí-li, že jsou pronásledováni ze strany soukromých osob, resp. že jim hrozí vážná újma ze strany takovýchto osob; nepopisuje strukturu státních orgánů či institucí, které by mohly občanům být nápomocny, mechanismy či právní nástroje, jimiž tyto orgány disponují. Neříká, jak v praxi občanům pomáhají nebo řeší jejich konkrétní podněty.
33. Obsah informací o zemi původu, které si obstaral žalovaný, tak nevyhovuje pro svou irelevantnost a nedostatečnost požadavkům ustálené judikatury, rozuměj požadavkům vymezeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého „*informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“
34. Krajský soud nadto podotýká, že obavy z pronásledování soukromou osobou sice zpravidla nejsou relevantní z hlediska udělení azylu, protože nemají souvislost s taxativně vymezenými důvody pronásledování, ale za splnění určitých podmínek (zejména: reálně hrozící příkoří dosahuje intenzity vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu a stát původu není schopen či ochoten poskytnout před tímto skutečným nebezpečím vážné újmy účinnou ochranu), by

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

mohly být relevantní pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Touto otázkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž nezabýval.

35. Krajský soud tak přisvědčuje žalobní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí [srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] týkající se neudělení azylu, resp. doplňkové ochrany žalobci. Z jeho odůvodnění totiž vyplývá, že žalovaný se otázkou, zda by žalobci v zemi původu byla poskytnuta požadovaná ochrana před pronásledováním, resp. hrozící vážnou újmu místními státními orgány nikterak nezabýval, nadto si ani neopatřil příslušné podklady o zemi původu, na jejichž základě by bylo možné zjistit skutkový stav věci, a tento nedostatek ani nesuploval v rámci pohovoru s žalobcem.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

36. Z výše uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
37. S ohledem na tento závěr krajský soud nevypořádával dále ostatní žalobní námitky.
38. Bude na žalovaném, aby si v navazujícím řízení opatřil adekvátní informace o zemi původu žalobce, z nichž bude zjistitelné, jakými mechanismy ochrany Alžírská demokratická a lidová republika disponuje, a přezkoumatelně uvážil, zda v posuzované věci žalobce tyto mohl využít a zda byly způsobilé poskytnout ochranu před tvrzenými potížemi z pohledu azylově relevantních důvodů. Na základě doplněného dokazování se žalovaný bude muset zabývat nejen možnými důvody pro udělení azylu, ale pro případ, že by takové důvody neshledal, rovněž možnými důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, kde je nutné vycházet ze skutkového stavu v době rozhodování.
39. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným sodu rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť ač žalobce byl v řízení procesně úspěšný, z obsahu spisu nevyplyvá, že mu jakékoli náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly.
40. Žalobci soud v řízení o žalobě ustanovil zástupcem pro řízení advokáta. Tomu přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě věci. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí částku 4 620 Kč [§ 1 odst. 3, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif)]. Zástupci žalobce dále náleží náhrada hotových výdajů v paušální částce 450 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Advokát je plátcem DPH, proto uvedené částky soud zvýšil o náhradu za DPH ve výši 21 %, tj. po zaokrouhlení o 1 065 Kč.
41. Advokátu Mgr. Faridu Alizey náleží odměna včetně náhrady hotových výdajů a DPH v celkové výši 6 135 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Krajského soudu v Ostravě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 13. března 2026

JUDr. Lucie Gavendová
samosoudkyně